

det med Patroner, det maatte købes hos Konservative og Venstre med Bevilling til 30 Millioner Patroner. Jeg vil fortælle, hvordan det gik med disse Patroner. Da de var blevet fabrikeret, købte Englænderne den Fabrik, som havde fabrikeret Patronerne, Patronerne medindbefattet. Saa skulde der begyndes forfra. Saa blev der atter lavet 30 Millioner Patroner, dem satte Englænderne sig paa ny i Besiddelse af. Saa blev de for tredje Gang bestilt; vi havde to Officerer gaaende i Amerika for at paase, at Patronerne blev lavet som de skulde. Tredie Gang, da de blev bestilt ved en Fabrik, kom Officererne og sagde: hvor ligger Fabrikken? Der blev svaret: det er den Mark, der ligger dør, dør skal vi bygge en Fabrik, og naar den er bygget, laver vi de 30 Millioner Patroner. Det var den tredje Leverance. Denne tredje Leverance fik vi i 1919 et halvt Aar efter at Verdenskrigen var sluttet. Vi kunde have sparet hele den Historie, hvis Venstre og de Konservative vilde have givet de 14 000 Mand af Sikringsstyrken fri uden Betingelser. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal tale ret meget om de 30 Millioner Patroner. Det er i hvert Fald ikke noget, han vil have synderlig Fornøjelse af, naar det bliver frisket op, hvordan det i Virkeligheden forholdt sig.

Det ærede Medlem nævnte i Gaar Haager-Konventionens Bestemmelser og sagde: Haager-Konventionen paabød et Land at bruge de Midler, hvorover det raadede, og det kom jo netop til Anvendelse i 1914. Haager-Konventionen sagde: de Midler, hvorover I raader, skal I bruge fuldt ud, hvis der er Krig i Nabolandene. Vi havde Hærordningen af 1909. De Midler, hvorover vi raadede, havde vi Forpligtelse til at bruge. Jeg skal senere under Omtalen af Socialdemokratiets Standpunkt paavise, at der ingen Steder paabydes os, hvilke Midler vi skal raade over, men dem, vi raader over, skal vi bruge. Der var derfor et vist Minimum, man ikke kunde undgaa at bruge under Krigen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der blev anvendt mere, end Militærlovene af 1909 absolut krævede, der blev anvendt mere, fordi Villierne maatte bøje sig mod hinanden, fordi vi Gang paa Gang havde Besvær med at holde Styr paa den konservative Presse, der emsig og ideligt erklærede, at vi ikke opfyldte Haager-Konventionens Betingelser, ikke benyttede de Midler, hvorover vi raadede. For at undgaa en hidsig Kamp maatte man gaa videre. Men den højtærede Statsminister og den højtærede

Kirkeminister, der sad i Finansudvalget under hele Verdenskrigen, vil vide, at ikke nogen Sinde gav Socialdemokraterne Tilslutning til den Slags i den Tro, at vi var nødt til at gøre det for at sikre os, at det var Foranstaltninger, der vilde yde os Beskyttelse. Vi gav vor Tilslutning som et Offer paa Enighedens Alter, fordi vi hver Gang forstod, det var nødvendigt for at tilvejebringe Enighed mellem de forskellige Partier, og nu bagefter at komme og sige, at da det kneb, tyede Socialdemokraterne og de Radikale til militære Foranstaltninger, er fuldkommen stridende mod, hvad der passerede under Verdenskrigen. Den højtærede Statsminister vil være nødt til at erkende, at saaledes er Forholdet. Det var ikke os, der mente, at nu var det nødvendigt at foretage dette eller hint, det var de andre, der drev os frem, og vi gik med for at undgaa Strid, for at undgaa Kamp. Det er da ogsaa en Kendsgerning, at medens man ude i Landet i den konservative Presse under hele Verdenskrigen førte det hidsigste Sprog, rettede de skarpeste Angreb paa det radikal-socialistiske Regimente, saa saa vi, at hver Gang der blev holdt lukkede Møder, hver eneste Gang Udenrigsministeren, Indenrigsministeren og de andre Ministre mødte frem med samtlige Aktstykker, læste dem op og forklarede, hvorfor Regeringen var optraadt i hvert enkelt Tilfælde, som den var, hver eneste Gang sluttede de med en Tak til Regeringen for den Maade, hvorpaa den havde ført Landets Politik. Men Dagen efter gik de ud i Pressen og angreb Regeringen, fordi den førte en uforsvarlig Politik. I en Tid, hvor Landet stod i den alvorligste Fare førte man en saadan hensynsløs Politik. Ikke ved de lukkede Møder, hvor man dristig kunde gøre det — der kom Angrebene ikke, det ved ærede Kolleger, der deltog i dem —, men ude i Landet, hvor man ikke kunde give rigtige Oplysninger, fordi de var fortrolige, dør kom Angrebene; man gjorde intet som helst for at standse dem, man fandt, det kunde være en god Optakt til et Valg efter Krigen.

Naar Socialdemokratiet derfor støttede den radikale Regering, gjorde vi det ud fra de Betragtninger, jeg her har nævnt. Vi gjorde det, fordi vi vidste, at Militærlovene af 1909 i Henhold til Haager-Konventionen krævede visse Foranstaltninger. Vi gjorde det, fordi vi saa, at det var nødvendigt at tilvejebringe Enighed her i Landet i størst mulig Udstrækning. Men endelig og ikke mindst gjorde vi det, fordi vi vidste, at hvis vi erklærede, at vi ikke vilde støtte den